

PROLOGAS

Tą akimirką karalius suprato, kad didžiausia jo meilė taps pražūtimi. Keisčiausia, kad jos abi atėjo jaunos mirtingosios pavidalu.

Jis ilgai stengėsi neįsileisti šios minties, galbūt ilgiau, nei pats norėjo pripažinti. Neįtikėtina, bet aiškumas jį aplankė per baisiausią sumaištį. Žiūrovai stūgavo, koliziejaus smėlis buvo permirkęs krauju, jį supo prakaituoti, sumaitoti kūnai, mergina iš paskutiniųjų gynėsi nuo žiaurios užpuolikės.

Karalius daug negalvojo, tiesiog veikė. Slapčia nuo mirtingosios pabandė patraukti kraujagimės dėmesį. Pamėgino įsibrauti tarp jų. Nepavyko.

Kraujagimė varžybų dalyvė turėjo vieną vienintelį tikslą: pribaugti mirtingąją.

Kraujagimė smogė, dar kartą, paskui dar, mergina parkrito, kraujagimė palinko prie jos ir iškėlė kardą. Karalius nieko nejuto, tik pašėlusį širdies plakimą.

Tada jis pakėlė galvą ir žiūrovų tribūnoje lengvai susirado kraujagimių prinčą. Šis stovėjo susinėręs ant krūtinės rankas, rūkė cigarilę ir šypsojosi.

Karalius gerai suprato, ką reiškia ta šypsena: „Žinau, ko tu nori. Ir tu žinai, ko noriu aš.“

Tą akimirką visos abejonės išsisklaidė.

„Tu mane pavertei niekuo“, – išvakarėse pasakė jis merginai.

Taip, ji pavers jį niekuo.

Ir jis dėl to nesigailės.

Karalius sutiko princo žvilgsnį ir nemąstydamas, nedvejojamas linktelėjo galva.

Šiuo vienu judesėliu jis pardavė karalystę.

Gera žinojo, kas laukia.

Ivykiai klostėsi labai greitai. Princas atrodė baisiai patenkintas. Jis davė ženklą varžybose dalyvaujančiai kraujagimei. Ši stabtelėjo, viskas buvo tiksliai apskaičiuota, ir mergina pervėrė jai krūtinę kardu.

Tą akimirką buvo tik jis ir ji, ir dar prizas, kurį tik vienas iš jų galės pasiimti.

Žinoma, jis neturėjo kitos išeities. Tiksliau nesvarstė kitų galimybių. Ką tik sudarė sandėrį, kad išgelbėtų jai gyvybę. Šis sandėris sugriauš jo karalystę ir kainuos jam gyvybę.

Trys šimtai metų – ilgas laiko tarpas. Jis dažnai pagalvodavo, kad jokia būtybė nenusipelnė tiek gyventi.

Kelias begalines akimirkas jie tik žiūrėjo vienas į kitą sustingę ir tylūs. Jis lengvai perprato jos veido išraiškas. Labai miela, kad tokia užsispyrėlė jam buvo lyg atversta knyga. Pro jos susikurtas apsaugines sienas jis įžvelgė vidinius konfliktus ir skausmą.

Karalius suprato, kad ji nieko nedarys.

Taigi pats ėmėsi veiksmų.

Permatė ją kiaurai. Tiksliai žinojo, kur paspausti, kad išsi-veržtų ta negailestinga, grėsminga, naikinanti ir velnioniškai nuostabi galia. Jis buvo geras aktorius, puikiai atliekantis savo vaidmenį, nors kaskart kirsdamas jai kardu slapčia gūžėsi.

Po daugelio metų istorikai šnabždėsis: „Kodėl? Kodėl jis taip pasielgė?“

Jei tą vakarą jie būtų uždavę karaliui šį klausimą, jis veikiausiai būtų atsakęs: „Negi taip sunku suprasti?“

Jos akys buvo paskutinis prieš mirtį regėtas dalykas.

Labai gražios akys. Neįprastos. Skaisčiai sidabrinės, kaip mėnulis, nors dažniausiai užtemdytos debesų. Šios merginos jam daug kas patiko, bet akys labiausiai. Karalius jai niekada to nepasakė. Kai jos kardo geležtė įsirišė į krūtinę, kai juodu apsupo nakties ugnis, jam dingtelėjo, kad galbūt reikėjo tai pasakyti.

Jos akys visada atskleisdavo daugiau, nei ji numanė. Karalius pastebėjo akimirką, kai ji perprato jo vaidybą ir suvokė, kad buvo pergudrauta.

Jis vos nenusijuokė. Kaipgi ji galėjo nepastebėti! Tos akys visada įsiskverbėdavo į pačią jo širdį.

Bet jau buvo per vėlu. Pajutęs, kad mergina susvyravo, jis sugriebė ją už riešo.

Prieš mirtį jis nepasakė „Tavo akys labai gražios“.

Jis pasakė „Užbaik tai“.

Ji papurtė galvą, šalta ugnis prigeso, ją pakeitė išgąstis.

Karalius žinojo, kad elgiasi teisingai, ir jos akys tai patvirtino. Ji buvo stipri, ryžtinga, nepakartojama mergina, nei mirtin-goji, nei vampyrė, nuožmi ir tuo pat metu mąsli.

Geresnė už jį. Labiau verta to, kas ateis.

– Užbaik tai! – paragino jis ir truktelėjo jos riešą.

Mirdamas nenusuko žvilgsnio. Jis krito nuo vienintelio žmo-gaus, verto jį nužudyti, rankos.

Galbūt karalius visada žinojo, kad didžiausia jo meilė taps pražūtimi. Galbūt suprato tai tą pačią akimirką, kai ją sutiko.

Žinojo tai ir mirdamas.

PIRMA DALIS
NAKTIS

1
ORAJA

Tomis miglotomis akimirkomis prieš ryte atmerkiant akis mano tėvas būdavo gyvas. Regėdavau jį kaskart pasibaigus sapnui, prieš pat pabudama.

Branginau tas akimirkas, kai košmaras išblėsdavo, bet jo dar nepakeisdavo nyki, tamsi tikrovė. Pasiversdavau šilkinuose pataluose ir giliai įtraukdavau pažįstamo kvapo: rožių, smilkalų, akmens ir dulkių. Miegojau toje pačioje lovoje kaip ir pastaruosius penkiolika metų, kambaryje, kuris visada buvo mano, pilyje, kur praleidau vaikystę ir paauglystę, kai mano tėvas, naktigimių karalius Vincentas, dar buvo gyvas.

Bet galiausiai atsimerkdavau ir mane neišvengiamai užgriūdavo rūsti tikrovė – suvokdavau, kad mano tėvas miręs, o mane imdavo graužti sąžinė.

Tos kelios sekundės tarp miego ir pabudimo buvo geriausia dienos dalis.

Akimirka, kai grįždavo prisiminimai, – blogiausia.

Vis vien vertėjo tai patirti. Miegodavau, kai tik galėdavau, kad išgyvenčiau tas nuostabias sekundes. Deja, laiko nesustabdysi. Ir mirčiai neužkirsi kelio.

Stengiausi nepastebėti, kad tos akimirkos vis trumpėja.

Šlyt, pradėjusi busti, jau žinojau, kad mano tėvas miręs.

DUN, DUN, DUN.

Kažkas beldėsi į duris, ir baisiai nekantriai, tarsi jau ilgokai tai darytų.

Kažkas.

Velniai rautų, žinojau, kas beldžiasi.

Nepajudėjau iš vietos.

Negalėjau pajudėti, nes širdgėla surakino visus raumenis. Sukandau dantis, stipriai, *dar stipriau*, net suskaudo; atrodė, kad jie išlūš. Stipriai sugniaužiau antklodę. Užuožiau dūmus – patalynė smilko, pagauta nakties ugnies, mano magijos.

Iš manęs buvo atimta kai kas brangaus. Tos miglotos akimirkos, kai viskas būdavo kaip buvę.

Pabudau iš miego, prieš akis vis dar regėdama sumaitotą Vincento kūną. Sapne jis buvo toks pat negyvas, toks pat žaizdotas kaip ir tikrovėje.

– Pabusk, princese! – garsiai sududeno už uždarytų durų. – Žinau, kad tavo juslės kaip katės. Manai, nežinau, kad pabudai? Būtų geriau, kad įleistum, bet jei reikės, išlaušiu duris.

Nekenčiau to balso.

Nekenčiau to balso.

Man reikėjo dešimties sekundžių, kad galėčiau į jį pažvelgti. Penkių...

DUN, DUN.

DUN...

Numečiau antklodę, iššokau iš lovos, keliais plačiais žingsniais perėjau kambarį ir atlapojau duris.

– Dar *bent kartelį* trinkelėk į tas prakeiktas duris, – pagrasinau.

Mano vyras nusišypsojo, nuleido kumštį, kuriuo ruošėsi dar kartą trinkelėti į tas prakeiktas duris.

– Štai ir mūsų Oraja.

Nekenčiau to veido.

Nekenčiau tų žodžių.

Bet labiausiai mane erzino tai, kad jo balse buvo justis susirūpinimas. Jis šypsodamasis nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, greitai, bet kruopščiai įvertino padėtį. Akys stabtelėjo ties mano kumščiais, nuleistais prie šonų. Suvokiau vienoje rankoje gniaužianti apdegusią šilko atraižą.

Knietėjo jam pagrasinti, priminti, kad jei nepasisaugos, jį patį ištiks toks likimas. Bet jo veide šmėstelėjęs rūpestis ir jausmai, kuriuos jis man sužadino, užgesino tą širdyje liepsnojančią ugnį.

Man patiko pavojus. Tai buvo aiškus, apčiuopiamas dalykas, padedantis pasijusti stipresnei.

Bet priversta pripažinti, kad Rahinas – tas pats, kuris man melavo, mane įkalino, sukėlė perversmą mano karalystėje ir nužudė mano tėvą, – nuoširdžiai dėl manęs nerimauja, toli gražu nepasijutau galinga.

Žvelgdama į Rahino veidą regėdavau jį aptaškytą mano tėvo krauju.

Kartą, kai drauge praleidome naktį, jis į mane žiūrėjo taip, lyg būčiau brangiausias dalykas pasaulyje. Dabar to neliko.

Man visko buvo per daug. Iš visų jėgų bandžiau užgniaužti jausmus, nors skaudėjo taip, lyg ryčiau skustuvus. Daug lengviau nejausti nieko.

– Ko nori? – paklausiau silpnu balsu. Troškau jį įskaudinti, bet neturėjau jėgų.

Rahino veide šmėkstelėjo nusivylimas. Verčiau būčiau to nemačius.